

Les peticions d'indult, signe del temps?

Dg, 13/09/2020 per Catalunya Religió

(Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat) Un bisbe em demana que doni a conèixer les reflexions que, d'una manera informal, he intercanviat amb ell a peu dret. La meva reacció ha estat espontàniament la d'Elisabet davant la Mare de Déu: "Qui sóc jo perquè...?". Però també em sap greu "desobeir" la petició d'una persona que parla sincerament i que té, com poques, una visió molt completa de l'Església de casa nostra.

Tot ha vingut de les informacions que aquestes setmanes van caient d'institucions i de personalitats que promouen una llei d'amnistia o demanen indult per a coneguts presos polítics catalans. Li he comentat que actualment és més general el coneixement de la distinció entre indult i amnistia, però que no ho era tant quan sobre aquests conceptes vaig escriure un article a *Serra d'Or* el llunyà 1974. M'hi feia ressò d'unes paraules de **Pau VI** en vigílies de l'imminent Any Sant: "Un desig -escrivia el Papa-: que les legítimes autoritats dels països estudiïn si és possible de concedir, d'acord amb la prudència de cadascú, un indult, com un testimoniatge de clemència i d'equitat, especialment per als presos que han donat proves suficients de rehabilitació moral i cívica i són víctimes d'aldarulls polítics i socials tan greus que no es puguin considerar plenament responsables d'aquestes situacions". Els nostres aldarulls polítics i socials tot el món va veure d'on venien l'1 d'octubre de 2017. A partir d'aleshores, patim encara més les fragilitats de la democràcia i de l'actual estat de dret.

Jo deia al bisbe -hi ha prou franquesa per fer-ho- que molt sovint la gent es queixa que l'Església arriba sempre amb retard, i a vegades malament. Que aquesta sensibilitat que està naixent per demanar indults, o millor amnistia, em començava a [sonar](#) a "signe del temps"; no volia que mai més ningú hagués d'escriure "On són els bisbes?". I que la paràbola del bon samarità i els retrets que el diumenge de Crist Rei sentirem a la litúrgia sobre "era a la presó i no vinguéreu a veure'm" superaven els límits territorials de qualsevol jurisdicció eclesial.

Sabem que molts dels qui fa tres anys –si es vol, discutiblement, perquè tot compromís polític admet varietat de parers– empergueren una consulta popular són catòlics practicants o s’han mogut en activitats d’Església. Per tant, durant aquell temps van sentir predicar el Jubileu de la misericòrdia, virtut que, un cop acabat l’Any jubilar, continua perenne com un dels eixos essencials de l’Evangeli.

És per tot això que comprenc que, si un bisbe comparteix amb mi el desig que l’Església de casa nostra no esdevingui irrellevant, no sols m’hagi escoltat sinó que m’hagi invitat a mostrar aquest parer.